

ΕΚ ΒΟΣΤΩΝΗΣ

Ένας Έλληνας έτρεξεν εις την Βοστώνην με έξαιρετικήν ταχύτητα. Είναι τόσον σπουδαίον τὸ πρᾶγμα ἡ μήπως ἢ χαρὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνεια ποῦ ἐδοκίμασεν ἢ κοινὴ γνώμη εἶναι ὀλίγον ἀνόητος; Ὁ ἀθλητισμὸς τοῦ στίβου, μετὰ τὴν ὑπερέντασιν τῆς προσπαθείας ποῦ ζητεῖ καὶ μετὰ τὴν μανίαν τῶν ἐπιδόσεων ποῦ εἶναι ἡ ψυχὴ του, ἔχει ἄλλωστε δεχθῆ κατὰ καιροὺς δηλητηριώδεις καὶ πνευματικὰς ἐπιθέσεις ἀπὸ διαφόρων σφοδρῶν νέους, θαλασσίας τῆς ἀπλῆς κατ' ἄτομον φυσικῆς ἀγωγῆς, δίκην γαμαζιμήλου, ἢ καλλίτερα καὶ τῆς ἀποφυγῆς πάσης περιττῆς κινήσεως, ὥστε νὰ ἔχη δημιουργηθῆ κάποια σύγχυσις.

Εἶναι λοιπὸν διὰ τὴν ὥραν βέβαιον ὅτι ἡ ὑπερατλαντικὴ νίκη τοῦ Κυριακίδου ἔκλυεν εἰς τὴν Ἀμερικανὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ὑποθέσεως τὸ καλὸν ποῦ δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἀποδώσουν ἑκατὸν ἐμβριθεῖς διπλωμάται καὶ γίλιοι προπαγανδισταί. Ἀπὸ τὸν Καναδᾶν μέχρι τοῦ κόλπου τοῦ Μεξικικοῦ καὶ ἀπὸ τὸν ἕνα ἕως τοῦ ἄλλου τὸν ἄλλον ἢ μεγάλη συμπολιτεία, μετὰ τὴν γαυρίαν ψυχῆν, ἐγείμει — λέγουσιν τὰ τηλεγραφήματα — με σημαίας γαλανᾶς. Καίτι σὺν ἀντιφεγγισμα ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ 1940 ἤστραψεν εἰς τὸ θριαμβικὸν τέμα τοῦ πτερωτοῦ δρομέως. Τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος προφέρεται πάλιν μετὰ τὴν θέρημν τῶν ἡμερῶν ὅπου τὰ ἀνακοινωθέντα ἀνήγγελλαν ὅτι ὁ Δαδάνης ἀπώθησε τοὺς Ἴταλοὺς ἀπὸ τὰ στενὰ τῆς Πίνδου ἢ ὅτι ὁ Παπαδόπουλος κατέλαβε τὸ Ἰθάκ.

Ἀσφαλῶς ὅσαδήποτε ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ἀσκουμένων εἰς τὸ δομάτιόν των, μετὰ τὸ σύστημα Μύλλερ, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχουν ἀνόλογον ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως λοιπὸν αὐτῆς, ἡ δίκην μεταξὺ ἀθλητισμοῦ καὶ τῶν ἐπιχειρημάτων του ἔχει λήξει.

Ἡ νίκη ὅμως τῆς Βοστώνης ἀξίζει νὰ ἐγκαρδιώσῃ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐξωτερικῆς τῆς ἀπηχῆσεως, ὅσον ὀλίγα γεγονότα.

Ὁ δρόμος εἶναι τὸ σημαντικώτερον καὶ τὸ ἀντιπροσωπευτικώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγωνίσματα. Αἰετὶ ὁ ἀθλητὴς τρέχει ὄχι μόνον μετὰ τὰ πόδια του, ἀλλὰ μετὰ ὅλους τοὺς μυῶνας τοῦ σώματός του, μετὰ ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ του ὄργανα, μετὰ τοὺς πνεύμονας, μετὰ τὴν καρδίαν, μετὰ τὸ αἷμα του, ἀκόμη μετὰ τὸ θάρρος του καὶ μετὰ τὸν νοῦν του. Ὁ δὲ Μαραθῶνας — ὡς δεῖγμα βιολογικῆς ἀκμῆς, ἠθικοῦ, πνεύματος — εἶναι ὁ κρισιμώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς δρόμους.

Ὅταν τὴν ἐπομένην ἔξαετοὺς λαχάραι, μετὰ τρομεροὺς ἀγῶνας, μετὰ κολοσιαίαν φθορὰν δυνάμεων καὶ νεύρων, μετὰ φοικαλέας δοκιμασίας καὶ μετὰ ἐξουθενωτικὸν ὑποσιτισμὸν, ἡ φυλὴ ἀναδύεται — ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυριακίδου καὶ τῶν ἰσαξίων του — ὡς ἀπὸ λουτροῦ ἱματικόν, ἄθικτος, ἀκούρατος, ἐλαστικὸς ὡς νέος θλαστός, καὶ νικᾷ μετὰ τὴν ἀγασίαν τοὺς Ἀμερικανοὺς ἡμιθέους τῆς κονίστρας, τοῦτο δὲν εἶναι γεγονὸς χωρὶς σημασίαν.

Δίδει μίαν βεβαίωσιν Ἑλληνικῆς βιολογικῆς ἀντοχῆς ἀπολύτως θετικῆν. Τὴν ἐκφρασίαν τοῦ ἰδίου φαινομένου τὴν βλέπομεν ἄλλωστε γενικώτερα εἰς τὴν θαυμαστὴν εἰκόνα τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος ὅλης, ἢ ὅποια ἐπίσης τὴν ἐπομένην μίαν συντριπτικῆς περιπετειᾶς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς, παρουσιάζει εὐγένειαν γραμμῆς, στιβαρότητα, ἐλαφρότητα, τείνουσιν νὰ συναντήσῃ κατ' εὐθεσίαν τὸ κλασικὸν πρότυπον, καύχημα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἐκεῖνο τῶν μαρμαρίνων ζωηφόρων τῶν νεῶν.

Οἱ ἄθλοι τοῦ στίβου προὑποθέτουν τὸ ὑψηλὸν βιολογικὸν ἐπίπεδον. Ἐπίσης ὅμως τὸ προετοιμάζουν. Ἡ Ἑλλάς τοῦ πέμπτου π. Χ. αἰῶνος σημειώνεται εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς τὸ πρῶτον καὶ τὸ λαμπρότερον γεγονός φυσικῆς ἀγωγῆς εἰς τὸν κόσμον. Οἱ ὀπλίται ποῦ ἐκράτησαν τὸ δόρυ μετὰ τόσον στερεὰν γείρα ἔναντι τῶν Περσῶν καὶ ἐγνώριζαν ὀλίγοι νὰ ἐπιτίθενται ὡς «μαγνόμενοι», ἀήτητοι πάντοτε, ἐναντίον τῶν ἀμετροῦτων σιφῶν, προῆρχοντο κατ' εὐθεσίαν ἀπὸ τὸ γυμνάσιον καὶ τὴν παλαίστραν.

Καὶ δὲν ἐβγήκαν ἀπὸ ἀλλοῦ οἱ Παρθενῶνες οὔτε τὰ ἀριστουργήματα τοῦ λόγου. Ὁ σωματικὸς, ὁ ἠθικὸς, ὁ πνευματικὸς σχηματισμὸς τῆς νεότητος συνεδέετο ἀναποσπαστῶς μετὰ τὴν φυσικὴν ἀγωγήν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ μετὰ τὸν πόλεμον Ἑλλάς ὑφείλει νὰ δώσῃ μεγάλην, πρῶτην θέσιν, καὶ θασκήν, εἰς τὴν συστηματικὴν ἀσκήσιν τῶν νέων.

Εὐτυχῶς δὲν χρειάζονται Δευκαλίωνες διὰ νὰ φτιάσουν ἀνθρώπους ἀπὸ λίθους. Τὸ ὄλικόν ὑπάρχει καὶ εἶναι ἀριστον. Ἡ διαπλαστικότης τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος ἐπιτελεῖ τὸ κανονικὸν καὶ ἀναμενόμενον ἔργον τῆς εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ τύπου τῆς φυλῆς. Ἀφθονα σημεῖα μαρτυροῦν ὅτι οἱ νέοι Ἑλληνες ἠμποροῦν — καὶ πάντως τείνουσιν — νὰ γίνουσι πάλιν ὑποδείγματα φυσικῆς κατασκευῆς, ὡς δάσεως δι' ὅλας τὰς ἰκανότητας καὶ τὰ τάλαντα. Ἡ συστηματικὴ καλλιέργεια ὅμως εἶναι ἀπαραίτητος καὶ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα κεφάλαια τῆς ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ κράτους.

Ἡ ἀθλητικὴ δάφνη, ἀναδλαστώνουσα εἰς τὴν γνώριμον ὄχθην τοῦ Ἰλλισσοῦ, δὲν εἶναι ἀπλῆ ματαιοδοξία, εἶναι πιστοποιητικὸν ἀνεκτίμητον διὰ τὸ παρὸν καὶ οἰωνὸς ἐνθαρρυντικὸς διὰ τὸ μέλλον. Καὶ βέβαια αἱ γυναῖκες κνήμαι τοῦ εἰσπράκτορος τῆς Ἡλεκτρικῆς εἰργάσθησαν εἰς τὴν Βοστώνην διὰ τὴν Ἑλλάδα, — ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ἠθικόν μας, — κατὰ τὸν τρόπον ἄξιον ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης. Οἱ ἐγκέφαλοι τοῦ ὑπουργεῖου ἄς σῦρον ἀπὸ τὸ συμβῆν τὰ ἐνδεικνυόμενα συμπεράσματα.

Δὲν ἦτο τόσον ἀνόητος ὁ Ξέρξης ὅταν ἐκστρατεύων ἐπὶ κεφαλῆς φθιροφράκτου καταφράκτου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀμεριμνος καὶ ἀσφαλῆς, ἀνησύχησε τὸ πρῶτον ἀκούων τὸν Δημόρατον νὰ ἀφηγῆται περὶ τῆς μανίας τῶν περιέργων ἐκείνων Ἑλλήνων νὰ ἀσχοῦνται εἰς τὴν κονίστραν — καὶ ὄχι διὰ χρυσόν, ἀλλὰ δι' ἀπλοῦν κλάδον ἀγριαλαίας.

Ἀπὸ τὴν κονίστραν ἐκεῖνην ἀνεπήδησεν, ἄλιμιον, ἀκράτητον, καὶ ἐξαισίως γόνιμον, τὸ λεγόμενον κλασικὸν θαῦμα. Εἰς τὴν ἰδίαν παλαίστραν ἄς σφουρηλατηθῆ ἡ νέα Ἑλλάς. Ὁ ἀγγελιαφόρος τῆς Κύπρου μίαν τὴν εἶπε, — μετὰ τὴν φωνὴν τῆς μυριστοῦ φήμης τῆς νίκης του ποῦ περιφέρει πάλιν τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς ἡπείρους ἐπὶ πτερόγων δόξης.